

ГЛАВА 5.

Срѣщата на Недія и на Юлія.

Разговоръ на сестра езичница и на братъ който мълчилъ Вѣра.

Забѣлѣжкытъ на единъ аѳинянинъ за Христіанството.

«Блазе на Иона, която остава при Главка, слуша му гласа и може да го глада сѣка минута!»

Тѣй говореше въ собеси безокото момиче, когато късно вечерь отиваше въ къщата на младата си господарка, дѣто бѣ преди нея отишълъ вече Главкъ, когато единъ женскій гласъ прекъсна реда на любовнытъ и размышленія.

— Слѣпа цвѣточница, кѣдѣ отивашъ? не виждамъ да поспичъ подъ мыщца кошницата си, продаде ли сичкытъ си цвѣтъ?

Говорящата съ този начинъ на Недія бѣше мома пристойна, но смѣла и горделива, дѣщерята на Диомеда Юлія. Като говореше лицето ѝ бѣше полуоткрыто; самъ Диомедъ я придружаваше а напредъ вървѣше единъ робъ съ фенерь. И бащата и дѣщерята са връщахъ въ къщи отъ една съвѣдска вечеря.

— Не ми ли познавашъ гласа? рече Юлія, азъ съмъ дѣщерята на богатого Диомеда.

— Да ма простишъ, сега чухъ гласати. Не, госпожице Юліе, азъ не продавамъ вече цвѣтъ.

— Чухъ че та е купилъ Главкъ, хубавыйтъ грѣкъ, истинно ли е, моя мила?

— Азъ служъ въ къщата на неаполитанката Иона, отговори Недія като избѣгваше отъ прямыя въпросъ.

— Истинно е слѣдователно?

— Да си вървимъ, пресѣче я Диомедъ обвитъ до глава въ тогата си; въздухътъ е студенъ и не можъ да та чакамъ тука да са халосвишъ съ цвѣточницата; да вървимъ, кажи ѝ да върви подирѣ ти ако искашъ да ѝ говоришъ.

— Да, мила моя ела подирѣ ми, рече Юлія съ тонъ който показваше че не е научена да са не чуватъ заповѣдытъ ѝ. Имамъ много работы да та питамъ, ела.

— Не можъ, сегг, мръква, отговори Недія трѣба да си отидъ въ къщи. Не съмъ свободна, прекрасна Юліе.

— Вървашъ ли че благородната онѣзи Иона ще ти са разсърди?